

— Отишли сж на баня, въ планината . . . Сега нали видишъ — жежко, невѣсто . . . Защо ти сж?

Но селянката, вмѣсто да отговори, попита:

— Та и момчето е съ тѣхъ, така ли?

— Кое момче?

— Момчето ми, бабо, солдатино, нали е при капитанино?

— Ха, денчика ли?

— Той, той, бабо, — та ти го знаешъ! извика зарадвана селянката.

— Знамъ го . . . Какво ти е то, момчето, братъ ли ти е? попита госпожата, като не можеше да предполага, че то ще е синъ на тая толкова млада жена.

— Не, не, не, невѣста му съмъ!

Госпожата се поусмихна.

— Да ти е живъ, невѣсто, добъръ юнакъ си имашъ . . . Та него ли дири?

Госпожата ѝ обясни, че преди две недѣли го видѣла, че шѣталъ по двора, здравъ и юнакъ, а преди десетина дена офицерина тръгналъ за банитѣ и, разумѣва се, съ него и денчика. Трѣбва да се завърнатъ следъ две недѣли, доколкото тя знае.

Много добро солдаче, Стоянъ, и разумно . . . Тя го знае . . .

Селянката зѣпаше въ устата на госпожата и гълташе всяка нейна дума. Тя я запитва още и узна всичко онова, което госпожата знаеше за Стояна; тя не знаеше какъ да се отплати на тая добра жена, дето я пораздума и заради.

— Ехъ, то, бабо, като си дойде Стоянъ, поздрави го отъ мене да му речешъ три пжти: Милена, невѣстата, много здраве рече да ти кажа. . . Доходи за тебе, ама те нѣма, та се не видохте. . . Чу ли, бабо? И кажи му, че му донесохъ нѣщичко, чорапци и дружко